

Audiència.

Aprenquem a tastar la bellesa de ser fills de Déu

“El cristianisme no és una religió de la por, sinó de la confiança i l'amor al Pare que ens estima”, ens diu Benet XVI en aquesta audiència.

16/07/2012

Estimats germans i germanes,

Dimecres passat vaig mostrar com sant Pau diu que l'Esperit Sant és el

gran mestre de la pregària i ens ensenya a adreçar-nos a Déu amb els termes afectuosos dels fills, cridant «Abba, Pare». Això va fer Jesús. Fins i tot en el moment més dramàtic de la seva vida terrenal, mai no va perdre la confiança en el Pare i sempre el va invocar amb la intimitat del Fill estimat. A Getsemaní, quan sent l'angoixa de la mort, la seva pregària és: *«Abba, Pare, tot us és possible; allunyeu de mi aquest calze; però que no es faci el que jo vull, sinó el que vós voleu»*(Mc 14,36).

Ja des dels primers passos del seu camí, l'Església va acollir aquesta invocació i la va fer seva, sobretot en la pregària del Pare nostre, en què diem cada dia: *«Pare ...,que es faci la teva voluntat aquí a la terra com es fa en el cel»*(Mt 6, 9-10). En les cartes de sant Pau la trobem dues vegades. L'Apòstol, com acabem d'escoltar, s'adreça als Gàlates amb aquestes paraules: «la prova que som fills, Déu

va enviar als nostres cors l'Esperit del seu Fill, que crida en nosaltres: "Abba, Pare!"» (*Ga* 4, 6). I al centre del cant a l'Esperit Sant, que és el capítol vuitè de la Carta als Romans, afirma: «No heu rebut un esperit d'esclavitud, per recaure en el temor, sinó que heu rebut un Esperit de fills d'adopció, en el qual clamem: Abba, Pare!»(*Rm* 8, 15). El cristianisme no és una religió de la por, sinó de la confiança i l'amor al Pare que ens estima. Aquestes dues denses afirmacions ens parlen de l'enviament i de l'acollida de l'Esperit Sant, el do del Ressuscitat, que ens fa fills en Crist, el Fill unigènit, i ens situa en una relació filial amb Déu, relació de profunda confiança, com la dels menuts, una relació filial anàloga a la de Jesús, encara que sigui diferent en l'origen i l'abast: Jesús és el Fill etern de Déu que s'ha fet home i nosaltres, en canvi, esdevenim fills en ell, en el temps, mitjançant la fe i els sagraments del

Baptisme i la Confirmació; gràcies a aquests dos sagraments som immersos en el misteri pasqual de Crist. L'Esperit Sant és el do preciós i necessari que ens fa fills de Déu, que realitza l'adopció filial a la qual som cridats tots els éssers humans, perquè, com precisa la benedicció divina de la Carta als Efesis, Déu *«ens escollí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprensibles als seus ulls. (...) ens destinà a ser fills seus per Jesucrist»*(Ef 1, 4-5).

Potser l'home d'avui no percep la bellesa, la grandesa i el consol profund que conté la paraula «pare» amb la qual podem adreçar-nos a Déu en la pregària, perquè avui sovint la figura paterna no és prou present, i sovint fins i tot no és prou positiva en la vida diària. L'absència del pare, el problema d'un pare que no és present en la vida del nen, és un gran problema del nostre temps, perquè resulta difícil comprendre en

la seva profunditat què vol dir que Déu és Pare per a nosaltres. De Jesús mateix, de la seva relació filial amb Déu podem aprendre què significa pròpiament «pare», quina és la veritable naturalesa del Pare que és al cel. Alguns crítics de la religió han dit que parlar del «Pare», de Déu, seria una projecció dels nostres pares al cel. Però és veritat el contrari: en l'Evangelí, Crist ens mostra qui és pare i com és un veritable pare, així podem intuir la veritable paternitat, aprendre també la veritable paternitat. Pensem en les paraules de Jesús en el Sermó de la muntanya, on diu: *«Estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen. Així sereu fills del vostre Pare del cel»* (Mt 5, 44-45). És precisament l'amor de Jesús, el Fill únic -que arriba fins al do de si mateix en la creu- que revela la veritable naturalesa del Pare: Ell és l'Amor, i també nosaltres, en la nostra pregària de fills, entrem en aquest circuit d'amor, amor de Déu

que purifica els nostres desitjos, les nostres actituds marcades pel tancament, per l'autosuficiència, per l'egoisme típics de l'home vell.

Així doncs, podríem dir que en Déu l'ésser Pare té dues dimensions.

Primer de tot, Déu és el nostre Pare, perquè és el nostre Creador. Cada un de nosaltres, cada home i cada dona, és un miracle de Déu, és estimat per ell i és conegut personalment per ell.

Quan en el Llibre del Gènesi es diu que l'ésser humà és creat a imatge de Déu (cf. 1, 27), es vol expressar

precisament aquesta realitat: Déu és el nostre pare, per a ell no som éssers anònims, impersonals, sinó que tenim un nom. Hi ha unes paraules en els Salms que em commouen sempre quan les reso: «*Les teves mans m'han fet i m'han creat*» (Sl 119, 73), diu el salmista. Cada un de nosaltres pot dir, en aquesta bonica imatge, la relació personal amb Déu: «*Les teves mans m'han fet i m'han*

creat. Tu em vas pensar, em vas crear, em vas voler». Però encara no n'hi ha prou. L'Esperit de Crist ens obre a una segona dimensió de la paternitat de Déu, més enllà de la creació, ja que Jesús és el «Fill» en sentit ple, «de la mateixa naturalesa del Pare», com professem al Credo. En fer-se un ésser humà com nosaltres, amb l'encarnació, la mort i la resurrecció, Jesús al seu torn ens acull en la seva humanitat i en el seu mateix ser Fill, de manera que també nosaltres podem entrar en la seva pertinença específica a Déu. Certament, el nostre ser fills de Déu no té la plenitud de Jesús: nosaltres hem d'arribar a ser-ho cada vegada més, al llarg del camí de tota la nostra existència cristiana, creixent en el seguiment de Crist, en la comunió amb ell per entrar cada vegada més íntimament en la relació d'amor amb Déu Pare, que sosté la nostra. Aquesta realitat fonamental se'ns revela quan ens obrim a

l'Esperit Sant i ell ens fa adreçar-nos a Déu dient-li «Abba, Pare!».

Realment, més enllà de la creació, hem entrat en l'adopció amb Jesús; units, estem realment en Déu, som fills d'una manera nova, en una nova dimensió.

Ara desitjo tornar als dos passatges de sant Pau, que estem considerant, sobre aquesta acció de l'Esperit Sant en la nostra pregària; també aquí són dos passatges que es corresponen, però que contenen un matís divers. A la Carta als Gàlates, de fet, l'Apòstol afirma que l'Esperit clama en nosaltres «Abba, Pare!», En la Carta als Romans diu que som nosaltres qui clamem «Abba, Pare!». I sant Pau vol donar-nos a entendre que la pregària cristiana mai no és, mai es fa en sentit únic des de nosaltres a Déu, no és només una «acció nostra», sinó que és expressió d'una relació recíproca en la qual Déu actua primer: és l'Esperit Sant qui clama en

nosaltres, i nosaltres podem clamar perquè l'impuls ve de l'Esperit Sant. Nosaltres no podríem pregar si no estigués inscrit en la profunditat del nostre cor el desig de Déu, l'ésser fills de Déu. Des que existeix, l'*homo sapiens* sempre és a la recerca de Déu, tracta de parlar amb Déu, perquè Déu s'ha inscrit a si mateix en el nostre cor. Així doncs, la primera iniciativa ve de Déu i, amb el Baptisme, Déu actua de nou en nosaltres, l'Esperit Sant actua en nosaltres, és el primer iniciador de l'oració, perquè nosaltres puguem realment parlar amb Déu i dir «Abba» a Déu. Per tant, la seva presència obre la nostra pregària i la nostra vida, oberta als horitzons de la Trinitat i de l'Església.

A més -aquest és el segon punt-, comprenem que la pregària de l'Esperit de Crist en nosaltres i la nostra en ell, no és només un acte individual, sinó un acte de tota

l'Església. En pregar, s'obre el nostre cor, entrem en comunió no només amb Déu, sinó també pròpiament amb tots els fills de Déu, perquè som un. Quan ens adrecem al Pare en el nostre estatge interior, en el silenci i en el recolliment, mai no estem sols. Qui parla amb Déu no està sol. Estem immersos en la gran pregària de l'Església, som part d'una gran simfonia que la comunitat cristiana escampada per tots els racons de la terra i en tots els temps eleva a Déu; certament els músics i els instruments són diferents -i aquest és un element de riquesa-, però la melodia de lloança és única i en harmonia. Així doncs, cada vegada que clamem i diem: «Abba, Pare!» és l'Església, tota la comunió dels homes en oració, qui sosté la nostra invocació, i la nostra invocació és invocació de l'Església. Això es reflecteix també en la riquesa dels carismes, dels ministeris, de les tasques que realitzem a la comunitat.

Sant Pau escriu als cristians de Corint: *«Els dons són diversos, però l'Esperit és un de sol. Són diversos els serveis, però el Senyor és un de sol. Els miracles són diversos, però Déu és un de sol, i és ell qui ho obra tot en tots»* (1 Co 12 , 4-6). La pregària guiada per l'Esperit Sant, que ens fa dir «Abba, Pare!» amb Crist i en Crist, ens insereix en l'únic gran mosaic de la família de Déu, en el qual cada un té un lloc i un paper important , en profunda unitat amb el tot.

Una última anotació: també aprenem a clamar «Abba, Pare!» amb Maria, la Mare del Fill de Déu. La plenitud dels temps, de la qual parla sant Pau en la Carta als Gàlates (cf. 4, 4), es va realitzar en el moment del "sí" de Maria, de la seva adhesió plena a la voluntat de Déu: «Sóc l'esclava del Senyor»(Lc 1, 38).

Estimats germans i germanes,
aprenguem a tastar en la nostra

pregària la bellesa de ser amics, més encara, fills de Déu, de poder invocar amb la intimitat i la confiança que té un nen amb els seus pares, que l'estimen. Obrim la nostra pregària a l'acció de l'Esperit Sant perquè clami en nosaltres a Déu «Abba, Pare!" I perquè la nostra pregària canviï, perquè esdevingui constantment el nostre pensar, el nostre actuar, de manera que sigui cada vegada més conforme a la del Fill unigènit, Jesucrist. Gràcies.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-
aprenuem-a-tastar-la-bellesa-de-ser-
fills-de-deu/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-aprenuem-a-tastar-la-bellesa-de-ser-fills-de-deu/) (17/08/2025)